

Szalagavatós beszéd, Jakab István, 2016

Tisztelt igazgatók, igazgatóasszony, tisztelt tanárok, szülők, kedves diáktársaim!

Nehéz elmondani, hogy tulajdonképpen miért is vagyunk itt. Felnőtteké váltunk, legalábbis hivatalosan. Úgy gondolom, mindannyian vártuk ezt a pillanatot. Lehet egyesek jobban, mások kevésbé sóvárogtak a felnőttkor után, de azért mindannyian kíváncsian vártuk, vajon mit is tartogat számunkra. Most sem tudunk sokkal többet, talán egyre inkább felismerjük tapasztalatlanságunk, s minél közelebb érezzük magunkhoz a felnőttkort, annál homályosabbnak tűnik számunkra.

Talán az élet legnagyobb mérföldkövei így jelennek meg. Akkor tudjuk csak, hol volt az a bizonyos változás, amikor tőle már jó messze vagyunk. Lehet, hogy hetekkel ezelőtt váltam igazán felnőtté, lehet, most válok igazán felnőtté, de az is lehet, hogy csak évek múltán történik meg mindez. De úgy gondolom, nem is a mikor a lényeg. Persze, azért remélem, hogy nem akkor érek el egy elfogadható érettségi szintet, amikor az első nyugdíjam a kezemben fogom tartani. Viszont sietni nem kell, és túlbonyolítani sem a dolgokat. Egy tanárom mondta a következőket, mely úgy hiszem, egész életemben elkísérhet: „hajlamosak vagyunk túlbonyolítani az életet, pedig olyan egyszerűen is lehet boldogan élni”.

Jónak lenni. Nincs szükség nagy szavakra, melyek magyarázatához és megértéséhez sokéves tanulásra van szükség. Jónak lenni. Ennyire törekedjünk. Manapság egyre inkább hajlamosak vagyunk az efféle szavakat közhelyesnek nevezni és olyanok után sóvárogni, melyeket nem igazán értünk, de okosan szólnak. Viszont ha ennyivel megelégszünk, akkor mindennel megelégszünk. Jónak lenni.

Kisgyerekként csodálkozva néztem a felnőttekre. Termetük, határozottságuk és erejük miatt. Idővel ez a csodálkozás csodálattá alakult. Csodáltam bennük, hogy kiállnak magukért és szeretteikért, nem esnek kétségbe bármilyen problémától és tudják, hogy mit akarnak. Aztán elkezdtem kételkedni bennük, kételkedni szavaikban, tetteikben, úgy általánosan mindenben, amit láttam és hallottam. Egy idő múlva viszont azon kaptam magam, hogy igazából nem is érdekelnek az efféle dolgok, mondván, majd csak lesz valahogy. Előttem is sokaknak sikerült, hát talán nekem is fog. Aztán észrevettem, hogy megint tüzetesen vizsgálgom a felnőtteket, egyre nagyobbá váltam én is (habár ez természetemen nem látszik meg), s

kezdtém megérteni őket. Megértettem sok mindent, amit kisgyerekként furcsának tartottam, viszont olyan dolgok váltak bonyolulttá számomra, melyek régen egyértelműek voltak. Ijesztő, ugyanakkor izgalmas belegondolni, hogy lassacskán rám fognak úgy nézni a kicsik, a gyerekek, ahogyan én néztem a felnőttekre annak idején. Vajon hogy néznek rám? Mit mutatok? Mit tudok nekik tanítani? Mit tanítanak ők nekem? Nem olyan egyszerű választ találni, talán mindegyik felnőttekhez kapcsolódó viszonyulásomban volt valami igazság. Összetett állapot a felnőttég, csodálatra- és néha sajnálatraméltó. Viszont egy dologban biztos vagyok: ha bátran felvállalom azt, amiben hiszek, bátran cselekszem, akkor, ha kudarcot vallok is bizonyos dolgokban, nem fogok elbukni, mint felnőtt, mint ember.

De mi is a bátorság? Az, ami összeköti a tervet a tettel, a gondolatot a cselekvéssel, az ötletet a megvalósítással. Hogyha nem tudom bátran felvállalni véleményem, azt, amiben hiszek, akkor hitemnek aligha van értelme. Lehet, hogy a körülöttem lévők nem értenek teljesen egyet azzal, amit gondolok, viszont mindenképpen megbecsülnek azért, mert hitem megélem és felvállalom. Viszont a bátorság nem azt jelenti, hogy vakmerően másokra erőszakoljuk véleményünk, akaratunk, nem is azt, hogy olyan dolgokba vágunk bele, amelyek kárt tehetnek bennünk. A bátorság nem nagyozol. Életem egyik legmeghatározóbb jelmondata ehhez kapcsolódik, édesapámmal azóta is gyakran elismételjük. Az Oroszlánkirály című rajzfilm egyik idézete: „a bátorság nem abból áll, hogy magunk keressük a bajt.” Nem kell keresnünk a lehetőséget, hogy bátorságunk másoknak megmutassuk, hanem akkor kell bátornak lennünk, amikor a helyzet megkívánja. Mikor ez által önmagunkat és szeretteinket, barátainkat védhetjük meg, vagy éppen olyanokat, akiket nem is ismerünk. Mert felelősek vagyunk egymásért, még ha nem is tudjuk pontosan, hogy éppen kit segítünk jelentéktelennek tűnő tetteinkkel. Ha a bátor felelősség szilárd jellemmel társul, akkor nem hiszem, hogy bármi negatív erő utunkba állhat.

Diáktársaim nevében köszönetet szeretnék mondani tanárainknak, szüleinknek és barátainknak. Bizton állíthatom, hogy a pozitív és negatív emlékek egyaránt segítenek abban, hogy a megfelelő úton haladjunk további életünkben. Köszönjük a ránk fordított időt és a türelmet!

Jónak lenni. Bátran felvállalni. Mindenért hálát adni.